

Фіфторок

Костянтин Хмара

Пам'ятаєш, як ми голячком купалися в небі? Пустували в променях, плескалися в березовому соку ранкового озону. Я стрибав і верещав, мов дитина, розбризкуючи свій сміх по окрузі. А твої сірі зірочки, що іскрилися ніжністю, випромінювали аромат свіжості, бадьорості, і в той же час спокою, добра й теплоти. "Це все — наше", — читав я в них.

Невже Фіфторок не прийде? Сьогодні ж субота... Вихідний. Можна було б...

Щоразу я немов боюся втратити цей шанс — знову бути разом. Може комусь це й здається не таким вже й важливим, — подумаєш, не в останній же раз... А раптом! ... не дай Боже! ... навіть вимовляти це ... губи німіють... Останній... Яка невгамовна туга тягне, давить і душить при одній лише думці, навіть тіні думки, що це останній раз...

Сигарета за сигаретою... У попільничці складені вежі, танки й солдати, що підступно заходять із тилу. ... Сьогодні субота. Де ж мій Фіфторок, мій маленький Фіфторочок? Сонечко, що розплавляє серце блакитного неба...

Стеля жваво злиняла з каруселі й нарешті стала на місце. Де я?

Є ідея!

Бігцем хапаю сумку, у ній блокнот, у ньому — Фіфторок. У блокноті — книзі моїх недопрожитих днівночейночейднів. Книжка в сумці...

Сумка, гаманець. А, чорт..., хоч би нічого не забути. Завжди боюся спізнитись. Начебто все.

Ніщо не забуте! Уперед!

Автобуси, поїзди, дороги, черги, пробки. Життя в дорозі... дороге життя... Але це того варте!

... Дивно... Не зустрілись мені на шляху ні бабусі, яких треба переводити через дорогу, ані голодні кошенята... Невже не пощастить?... Зустрівся, щоправда, голодний вовк. Але я був у автобусі. Усе кинулися до вікон і тикали пальцями. А я думав і міркував. Що ж це таке? Знаки долі? А що вони значать?

Я так боюся втратити... Ніби ніколи не втрачав.

Обрій опустився так низько, важким покривалом нависли хмари над вузькою гранню.

— Десь іде дощ, — почув я позаду, але не хотілось навіть обернутися. Якось... усе ... ніяк...пусто...пастка пустки. А десь дощ змиває всі знаки. Але він — там, а я — отут.

... Ми в'їхали в місто, як фашисти в червоне село — раптово й "зрання", на світанку. І так само, як щодуху втікаючі окупанти кинулися галопом з автобуса. І я теж бігцем. Але не тому, що як всі, а тому, що до Фіфторка. У мене причина поважна.

По дорозі забіг купив насіння (Фіфторок любить). Не пересмажене, велике, сам вибирав. Дурниця, але в душі радів... Як у душі із Фіфторком. От зрадіє зайчук! І халву треба не забути купити. Де халва? От халва. Свіжа?

— Свіжа буде завтра. У нас завезення халви раз на тиждень. Прямі поставки з Іконуру. Тільки по четвергах.

— Шановний, сьогодні середа – здавалось усі покупці величезного супермаркету чили свої справи й кинулися пояснювати мені, дубу, що сьогодні середа, а четвер тра. А наостанок ще й вистроїлися в одну шеренгу й хором гаркнули:

І зовсім наостанок з розірваного ланцюга відморожених консюмерів вийшла дівчинка з рудими кісками й випалила.

У мене, напевно, весь інтерфейс став, як її кіски. Вона щось знає? Адже теж саме так і сказала, — Фіфторок, а не вівторок, як було б правильно. Йомайо, йокелемене, йоханий... Мля..., тобто, як не сумно, треба щось із язиком, чи то пак мовою робити, — пересиливши себе подумав я, але від цього знову згадалися радощі у душі і ще сильніше зайнявся-зардівся мій лик. А оскільки в магазині не було ще й запальничок і всі бажаючі прийнялися підкурювати від моєї "рум'яності", довелося негайно охолонути й ретируватися.

-Маля, ну як ти? — сколихнуло повітря магічне заклинання...

Хоча саме тепер уже й не треба.